

Onverwacht

Eerdere uitgaven van Nijmeijer zijn:

Waarom de Cornelis V. moest zinken;

(isbn; 9789402103373)

Europoort in angst; (isbn; 9789402108842)

Verleid?! in maritieme valkuil;(isbn: 9789402129823)

Nooit meer terug naar Haria; (isbn: 9789402148169)

Van Koopvaardij tot Platformbezoeker;

(isbn: 9789402180206)

Amsterdam-Buenos Aires in ruw vaarwater;

(isbn: 9789402179507)

Vakantiepark in opspraak; (isbn; 9789464052275)

Zeevaartherinneringen (geen isbn)

Copyright, © 2023

Uitgave;

Illustraties/omslag;

Uitgave datum;

Isbn

Gerard H. Nijmeijer

Gerard Nijmeijer in samenwerking met
Brave New Books

Gerard H. Nijmeijer

12 februari 2023

9789464801774

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

Onverwacht

In het holst van de nacht getroffen door een beroerte.

Gerard H. Nijmeijer

1. Het gebeurde volkomen onverwacht.

Het gebeurde in de nacht van zaterdag op zondag 1 mei 2022. Mijn vrouw en ik woonden sinds vijf jaar in een appartementengebouw in de op een na hoogste etage, direct gelegen onder het penthouse, in Huizen(NH). Een prachtig appartement waar je uitzicht had over een groot deel van 't Gooi, Amersfoort, de TV-toren van Hilversum, Almere, de Eemhof van Centerparcs aan de overkant van het Gooimeer, en zelfs tot aan de Dom van Utrecht. We konden het allemaal vanaf ons balkon zien. Alhoewel, voor dat laatste je wel een verrekijker nodig had.

Het verhaal wat nu volgt gaat over de belevissen van mij, Gerard Nijmeijer, als schrijver van dit verhaal, wat me geheel onverwachts is overkomen op 77 jarige leeftijd. Het gebeurde in de bewuste nacht van zaterdag op zondag 1 mei. Daarna over het verdere verloop en gehoopte herstel in de maanden die na die ongelukkige nacht volgden.

Ik had die bedoelde nacht goed geslapen. Omstreeks vier uur in de nacht wilde ik naar het toilet gaan. Dat was zo'n beetje een vaste gewoonte geworden. Ik ging op de rand van mijn bed zitten. Een minuutje later wilde ik opstaan. Tot dan toe nog steeds niets in de gaten. Alles voelde als normaal. Er leek niets aan de hand. Totdat ik rechtop ging staan en de slaapkamer wilde verlaten.

Ik leek een vreemd gevoel in mijn rechterbeen te hebben. De kracht in mijn rechterbeen was weg, zo leek het althans. Ik had het gevoel dat ik om zou gaan vallen omdat mijn evenwichtsgevoel schijnbaar weg leek te zijn. Dat dacht ik dus.

Het was echter niet mijn evenwichtsgevoel. Mijn rechterbeen wilde niet meer doen waarom ie aan mijn lijf vast zat. Hij leek enigszins verlamd te zijn. In feite dacht ik nog steeds dat er iets vreemds met mijn evenwichtsorgaan aan de hand was.

Het was waarschijnlijk iets tijdelijks en zal wel weer wegtrekken was mijn eerste gedachte. Maar het vreemde gevoel trok niet weg. En daarbij bleek mijn rechterarm ook niet helemaal goed te functioneren. Toch allemaal vreemd bij elkaar.

Ik liep met moeite naar het toilet onder het vasthouden van deurposten en andere vaststaande dingen om mijn stabiliteit te behouden. Het leek echter meer op een soort strompelen.

Maar het verliep allemaal zonder ongelukken en na het toiletgebeuren liep ik weer hortend en stotend terug naar mijn slaapkamer om mijn bed op te zoeken.

Mijn vrouw Astrid vond het maar raar en hield me nauwlettend in de gaten. Ze wilde me helpen, maar eigenwijs als ik was, vond ik dat niet nodig. En nog steeds ging er geen lichtje branden.

‘Moet ik je helpen,’ vroeg ze. Ze zag het aan en was toch wat ongerust.

‘Da’s allemaal niet nodig, ik red het wel,’ riep ik.

Ik ging weer op de rand van mijn bed zitten om vervolgens weer te gaan liggen en te trachten weer in slaap te komen.

“Niks aan de hand” dacht ik, “zal deze ochtend wel weer over zijn.” Ik sliep weer in en had verder een goeie nacht.

’s Morgens rond de klok van acht uur werd ik wakker om opnieuw naar het toilet te gaan. Weer speelde hetzelfde tafereel zich af. Opnieuw liep ik half kreupel naar het toilet. Dit was echt niet goed.

Het had naar mijn idee niets meer met mijn evenwichtsorgaan, dat in je oren zit, te maken. Ik had wel eens van de ziekte van Menière gehoord omdat een ex-collega daarmee door het leven ging. Maar dan heb je geen verlamd been. Maar wat was het dan wel?

De alarmbellen begonnen eindelijk te rinkelen. Hier was echt iets heel vreemds aan de hand. Mijn echtgenote besloot omstreeks half negen onze dochter Daphne te bellen.

‘Ik kom er meteen aan,’ riep ze nog. Zij lag nog in bed, maar binnen “no-time” was ze bij ons. Ze woonde gelukkig dichtbij ons in Huizen. Op ruim anderhalve kilometer afstand.

Dochter Daphne was er inderdaad heel snel. Al binnenkomend liep ze meteen naar me toe. Ze had het al snel gezien.

‘We bellen meteen naar de spoedeisende hulp van het Tergooi ziekenhuis in Blaricum,’ stelde ze voor.

Het was zondagmorgen, dus de eigenlijke huisartsenpost was ook in het ziekenhuis. Maar daarvoor kwamen we niet. We moesten naar de “Spoed” poli-afdeling.

Het ziekenhuispersoneel had de boodschap aangehoord en gaven als antwoord, dat ze onmiddellijk een ambulance naar ons adres zouden sturen. Er bleek dus inderdaad wel iets ernstigs aan de hand geweest te zijn, anders zouden ze geen ambulance sturen.

Ondertussen vreesden we toch zelf ook al voor een vorm van hersenletsel. Het kwam als donderslag uit heldere hemel bij me aan. Iets waar we in eerste instantie nooit aan hadden gedacht. Dat klinkt een beetje dom, maar in je hoofd zit ergens een gedachte, dat je aan zo iets ernstigs niet wilde denken.

In de verte hoorden we de ambulance met gillende sirene al aankomen. Hij stopte voor ons appartementencomplex. Twee broeders stapten uit. Het waren een man en een vrouw. De achterdeur ging open en er werd een brancard uitgerold. Ik zag het gebeuren, want vanaf onze etage kon ik het allemaal goed waarnemen.

Korte tijd later, een minuutje of meer, werd er aan deur gebeld, d.w.z. het was de deur van de algemene hoofdingang beneden in de aankomsthal.

De brancard ging met de lift omhoog en zo stonden de hulpverleners in “no time” voor onze eigen huisdeur, die we inmiddels al hadden opgedaan.

Het rijdende bed werd snel naar binnen gereden. De hulpverleners stelden zich voor en nodigden mij uit op de brancard te gaan liggen. Met een beetje hulp kon ik dat zelf doen. Er volgde een kort onderzoek. De ambulanceverplegers hadden het echter al snel gezien. Mijn vrouw en dochter keken toe hoe pa per ambulance werd afgevoerd.

De brancard, met mij erop liggend, ging de lift in. De lift stopte echter op een etage lager onder ons appartement. Iemand anders wilde klaarblijkelijk ook met de lift mee. De liftdeur ging opnieuw open en daar stond mijn onderbuurman Jan Faber. Hij keek zeer verbaasd op. Ik groette Jan lachend met de woorden; 'Hallo Jan, ik ga even dagje uit. Kom binnenkort weer snel terug'.

Jan Faber keek uiterst verbaasd. Hij groette me maar beleefd, maar wist natuurlijk niet wat mij was overkomen.

Hij kon er in de lift uiteraard niet meer bij, dus de liftdeur ging weer dicht om verder te zakken naar de begane grond.

Langs de schuine aflopende baan voor rolstoelen en fietsen werd de brancard naar de ambulance gereden waar ik in no-time naar binnen werd geschoven. De durren klaptten dicht en de ambulance ging met een rustig gangetje onder geloei van de sirene rechtstreeks door naar het Tergooi ziekenhuis in Blaricum.

Echtgenote Astrid zat voorin naast de chauffeur en dochter Daphne volgde de ambulance met haar eigen auto. In de ambulance had ik een goed gesprek met de ambulancebroeder. Het was een vrouw, dus van broeder kun je natuurlijk niet spreken.

Hoe moet je zo'n hulpverlener(ster) nou noemen? Ambulance-verpleegkundige of ambulance zuster?

Ik weet het niet zeker, maar ik begreep dat het een vrouwelijke arts was. Ze begon me te testen door het stellen van allerlei vragen. Het was best een leuk gesprek. Over wat ik vroeger had gedaan voor werk. Dat ik had gevaren en een vaste gast was geworden in de havens van vele Zuid Amerikaanse landen aan zowel de westkust als de oostkust van Zuid Amerika.

De bedoeling was om te kijken in hoeverre mijn brein of hersens waren beschadigd. Ik kon gelukkig op alle vragen een duidelijk antwoord geven. Mijn hersens bleken niet heel erg te zijn aangetast en ook mijn wangen en mijn gezicht vertoonden geen scheef hangende trekjes.

Dat stelde me in zekere mate gerust. De lichamelijke schade was enigszins beperkt gebleven tot mijn ledematen was de voorlopige conclusie.

Daarna ging het gesprek in de ambulance over van alles en nog wat. Wat ik had gedaan en dat ik al een poosje was gepensioneerd.

Wat mijn hobby's waren en of ik al opa was, enz.

Het waren leuke gesprekjes en dat was onder andere om mij gerust te stellen en natuurlijk ook om mijn brein te testen. Maar dat zeiden ze natuurlijk niet.

Maar over een ding waren de ambulancebroeders heel duidelijk. Dat betrof namelijk de tijd wanneer het infarct had plaats gevonden.

Ik vertelde dat het gebeurde omstreeks vier uur in de nacht. Maar zeker weten wist ik dat natuurlijk ook niet. Ik bemerkte het pas midden in de nacht bij het opstaan om naar het toilet te gaan.

Het kon natuurlijk ook om een uur of twee 's nachts of op welke tijd dan ook hebben plaats gevonden. Mogelijk was het uren daarvoor in mijn slaap gebeurd en had ik er niets van bemerkt.

Maar die tijd was van belang voor de vervolgbehandeling in het ziekenhuis zeiden ze. Als het te lang had geduurd voor ik kon worden opgenomen moest er een andere behandeling plaats vinden. Ik moest het houden op ca. half vijf in de nacht. Dat moest ik zeggen tegen de artsen in het ziekenhuis.

In feite hadden we eigenlijk te lang gewacht met bellen naar de spoedeisende afdeling. Het allerbeste is om meteen te worden opgenomen als er ook maar iets doet vermoeden van een herseninfarct. Maar het was nu eenmaal zo gelopen en gedane zaken nemen geen keer. Ik beloofde me aan de afgesproken tijd te houden als daar om werd gevraagd.

Dat werd me duidelijk op het hart gedrukt, mocht het me ooit nog eens overkomen. En dat is zeker niet onmogelijk omdat een tweede herseninfarct kort na de eerste op de loer ligt.

En dat gebeurt helaas maar al te vaak werd mij later in het ziekenhuis verteld.

Zo verliep de rit naar het ziekenhuis snel en voor ik het in de gaten had waren we gearriveerd voor de ingang van de spoedeisende afdeling van het Tergooi ziekenhuis te Blaricum.

De ambulancedeur werd geopend en met brancard en al werd ik de spoedeisende poli afdeling van het ziekenhuis in gereden.

2. De opname in het ziekenhuis.

Op het ziekenhuisbed lag ik in de kamer van de spoedeisende hulp te wachten op de dingen die zouden komen. Voor mij was het natuurlijk allemaal wat raadselachtig. Een paar verpleegkundigen en een arts drentelden om me heen, maar verder begreep ik er niet veel van.

Tot een verpleegkundige me kwam vertellen, dat er een CT scan gemaakt zou worden. Ze legde me uit dat ze dan konden zien wat er in mijn hersenpan was gebeurd. Dan zouden ze kunnen waarnemen of het om een gesprongen ader ging(hersensbloeding) of dat er mogelijk een bloedvatje verstopt was (of verstopt is geweest) als gevolg van een bloedpropje.

Ik liet het allemaal maar over me heen komen. Zelf kun je er toch niets aan doen. En dat alles, terwijl mijn vrouw en dochter vol spanning ergens bij mij in de buurt of ergens anders in een kamer zaten te wachten. Ik moest een vloeistof drinken die als contrastvloeistof diende ten behoeve van de röntgenfoto/CT scan.

Na het opdrinken zou ik het even heel warm krijgen werd me verteld. En dat was ook helemaal waar. Tijdens het nuttigen van die vieze vloeistof kreeg ik het even later ook inderdaad heel warm. Dat duurde echter maar heel korte tijd. Hooguit een paar minuten. Verder was er niets aan de hand.

In de röntgenkamer werd een CT-scan gemaakt van mijn hoofd. Het was in een oogwenk gebeurd.

Vervolgens werd ik na de scanactie meteen naar de spoedeisende hulpkamer met bed en al teruggereden. Het was toen verder wachten op de uitslag, die vrij snel daarna volgde.

Mijn echtgenote was er bij aanwezig. Dochter Daphne was er niet bij, omdat er maar een bezoeker bij me mocht zijn. Daphne wachtte ergens in een andere wachtkamer.

Er was weinig op de foto's te zien. Waarschijnlijk is het een bloedpropje geweest, dat een deel van de hersens had beschadigd. Heel veel zekerheid gaven de artsen me niet.

In ieder geval was het geen gesprongen ader. Dat stelde me weer een beetje gerust. Een gesprongen adertje in je hoofd deed me wel heel erg eng aan. Daar wilde ik maar niet te veel aan denken

De uitslag die me werd meegedeeld was, dat ik absoluut voor een poosje in het ziekenhuis opgenomen moest worden. Voor hoe lang werd niet gezegd, maar het kwam erop neer, dat het zeker om minimaal een week ging. En dat was toch wel even behoorlijk schrikken. Het bleek geen TIA te zijn. Met een TIA mocht je meestal weer na een dag opname weer naar huis en dat zat er voor mij dus helaas niet in.

Vanuit de spoedeisende hulp werd ik naar de Brain Care afdeling gereden. Soms ook wel "Stroke unit" genoemd. Dat was een soort Intensive care afdeling, maar dan op neurologisch gebied.

Ik bleef op hetzelfde bed liggen. Dat was wel makkelijk. Ik hoefde dus niet steeds een overstap te maken naar een ander bed.

Op de Braincareafdeling werd ik aangesloten op diverse toestellen om mijn lichaam te bewaken. Er werden op meerdere plaatsen een aantal plakkers (sensoren) op mijn lijf aangebracht. Alles ter controle en bewaking van mijn lichamelijke toestand.

Ondertussen was mijn echtgenote Astrid met dochter Daphne naar huis gereden. 's Avonds of later in de middag zouden ze weer terugkomen.

Op de Brain Care afdeling stond het vol met allerlei enge toestellen. Een paar verpleegkundigen liepen er drukdoende rond. Ze hielden me goed in de gaten.

Aan de sensoren op mijn lijf en hoofd werden de benodigde kabeltjes aangesloten en dat liep allemaal weer naar een aantal beeldschermen.

Een van de verpleegkundigen was een vrije kleine stevige dame met een uitgebreid aantal tattoos op haar arm, die al grappen makend een zeer kordate indruk op mij maakte.

'Gerard, we gaan je buik even echoën om te zien of je blaas leeg is of dat er nog een restje urine inzit', riep de strenge, maar ook vrolijke, verpleegkundige. Waarom dat moest gebeuren werd er niet bij gezegd. Was voor mij verder dan ook niet belangrijk. Ik kreeg een koude gelei over mijn onderbuik gesmeerd en daarover wreef ze met een echo apparaat.